

Arrest

nr. 210 345 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw dossier blijkt dat u een Nigeriaans staatsburger bent, op 16 februari 2011 geboren te Sapele, Nigeria (hoewel uw moeder verklaart dat u geboren bent in Lagos, Nigeria). U bent minderjarig.

U bent in mei 2016 naar België gereisd met uw moeder T.H.A. (CG 16/16314) en kwam op 20 juli 2016 in België aan. Op 4 augustus 2016 vroeg uw moeder asiel aan bij de Belgische asielinstanties met (onder andere) als motief de vrees dat u besneden zou worden bij een terugkeer naar Guinee, tevens de reden waarom zij met u het land had verlaten. Op 10 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 5 september 2017. Op 11 oktober 2017 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet naar Afrika te willen terugkeren omdat uw moeder u vertelde dat er daar problemen waren en jullie er niet konden blijven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet spontaan kan vertellen in welk land u geboren werd, noch in welk land u verbleef voor u naar België kwam (zie gehoorverslag CGVS d.d. 16/1/2018, p. 4). U weet dat er problemen waren in Afrika, maar u kan deze problemen niet toelichten (zie CGVS d.d. 16/1/2018, p. 5). Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw vrees voor problemen in Afrika, voortkomt uit hetgeen uw moeder, T.H.A. (CG 16/16314), u hierover vertelde. In het kader van haar asielaanvraag, waarin zij reeds de vrees dat u besneden zou worden aanhaalde, werd op 10 februari 2017 een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

Aangezien u verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken, moet het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden onderzocht ten opzichte van Nigeria. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meerbepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. U verklaart immers niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor represailles van een groep vrouwen waar u geld van leende. U leende van 10 personen een bedrag van ongeveer 5000 euro. Dit geld werd u onrechtmatig ontnomen terwijl u in de Republiek Togo was voor zaken. U stuurde uw vriend op prospectie naar Nigeria. Zij raadde u aan niet terug te keren omdat de andere vrouwen u met de dood, of met een gevangenisstraf, (be)dreigden (zie gehoorverslag CVGS, p. 5 en p.18).

Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U wordt immers vervolgd omdat u een groep vrouwen geld verontschuldigd bent, en zij u, om die reden, bedreigen.

Evenmin kan worden vastgesteld dat u omwille van redenen zoals bepaald in voornoemde conventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Dit is geenszins aan de orde. U verklaart immers in Togo, nadat u het geld werd ontnomen, niet naar de politie te zijn gegaan omdat de politie niets doet (zie gehoorverslag CGVS, p.22) en omdat de politie geld vraagt om een onderzoek te starten (zie gehoorverslag CGVS, p.22 en p.24). U verklaart tevens in Nigeria geen hulp te hebben gezocht bij de politie omdat de politie geen actie onderneemt en u niet kan beschermen. U meermaals gevraagd waarom u denkt dat de politie u niet kan beschermen, verklaart u dat er geen bescherming is in Afrika (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Uit niets blijkt dat u omwille van redenen zoals bepaald in de conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Er mag bovendien redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, alvorens uw land van herkomst te verlaten, de nodige inspanningen levert om meer informatie te verzamelen omtrent uw situatie en de personen die de aanleiding van uw vlucht vormden. U deed evenmin aangifte bij de politie. Uw verklaring hiervoor, dat de politie niets doet tenzij tegen betaling en niet in staat is bescherming te bieden, is geen afdoende verklaring voor het gegeven dat u zelfs niet de moeite heeft gedaan om bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat voorafgaat, dient in casu te worden vastgesteld dat u nagelaten heeft ook maar enige poging te hebben ondernomen om bescherming in te roepen van

de nationale autoriteiten tegen de bedreiging van de vrouwen. Uw overtuiging dat de politie corrupt is en geen bescherming kan bieden, doet geenszins afbreuk aan het feit dat van u verwacht kan worden dat u minstens een poging onderneemt om zich onder de bescherming te plaatsen van de nationale autoriteiten. Dat u hebt nagelaten dit te doen tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de door u aangehaalde problemen aan. U bent er overigens wel van overtuigd dat de politie adequaat zou optreden op vraag van de vrouwen en u in de gevangenis zou zetten (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U maakt niet aannemelijk dat de politie, die u ervan verdenkt geen actie te willen ondernemen, wel zou optreden in het voordeel van de vrouwen aan wie u geld verschuldigd bent maar niet voor u van wie - eveneens - geld werd gestolen. U verwijst trouwens ook meermaals naar het feit dat noch uw zus (nicht) noch uw vriendin problemen riskeren omdat er 'geen bewijs' tegen hen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Aangezien u verklaart niet schuldig te zijn en het geld niet vervreemd te hebben, kan ervan uitgegaan worden dat er ook tegen u geen bewijzen zijn dat u het geld zelf hebt gestolen.

Het moet vervolgens opgemerkt worden dat u nooit rechtstreeks bedreigd werd. Nadat het geleende geld u december 2013 ontnomen werd in de Republiek Togo keerde u immers niet meer terug naar Nigeria. U stuurde uw vriend P. op prospectie naar Lagos en zij raadde u aan niet terug te keren. Ze, de vrouwen van wie u het geld leende, dreigden onder andere met een gevangenisstraf omdat ze niet geloofden dat het geld werd gestolen. U werd tevens met de dood bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U benadrukt verscheidene keren niet rechtstreeks bedreigd te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.20, p.21 en p.24-25). Ook uw nicht –die u steeds met zus aanduidt- werd volgens uw verklaringen bedreigd door de groep vrouwen tot op het punt dat zij zich genoodzaakt zag te verhuizen (zie gehoorverslag CGVS, p.11, p. 21 en p.22). Hierbij moet opgemerkt worden dat u, aangezien u nooit rechtstreeks werd bedreigd, nooit met zekerheid kan weten hoe de groep vrouwen tegenover u staat. U heeft alle informatie met betrekking tot de bedreigingen jegens u via derden verkregen, zijnde uw vriendin P., of via uw nicht, vernomen, zonder dat u rechtstreeks contact nam met één van de vrouwen aan wie u geld verschuldigd bent, waardoor het reëel risico op het lijden van ernstige schade afgezwakt wordt.

Overigens verklaart u gedurende lange tijd gestopt te zijn geweest met P. te contacteren omdat u steeds klachten kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U heeft tevens de laatste twee maanden –op dd. 21/11/2016- geen contact meer gehad met uw vriend P.. U gevraagd waarom u geen contact meer zoekt met P., verklaart u, telkens als u belt, enkel klachten te krijgen en u daar slecht bij te voelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U vervolgens geconfronteerd met de bevinding dat het normaal is dat u op de hoogte zou willen blijven van de ontwikkelingen aangezien het over uzelf gaat, verklaart u voorlopig niet te willen bellen omdat u vrede in uw hart wilt en u zich, telkens als u belt, slecht voelt. U voegt ook toe dat u niemand anders contacteert in verband met de problemen. Deze desinteresse in de verdere ontwikkelingen van uw problemen ondergraaft de ernst van uw vrees. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit recentelijk en meermaals heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Nergens uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u enige poging heeft ondernomen om uw problemen met de vrouwen via overleg op te lossen, om naar een oplossing te zoeken met hen opdat ze hun geld zouden terugkrijgen, iets wat toch mag verwacht worden van iemand die in de situatie zit die u schetst. Dat u dat heeft nagelaten, tast eens te meer de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen aan. Uw man was immers wel in staat uw reis naar Europa, via een mensensmokkelaar en met het vliegtuig, te betalen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, verklaring DVZ, nrs. 23 ev) waardoor kan aangenomen worden dat er ook een mogelijkheid was om alvast een deel van de 5.000 euro die u verschuldigd was terug te betalen.

U gevraagd of er een reden is om aan te nemen dat een interne hervestiging in Nigeria geen realistische optie is, haalt u onvoldoende ernstige redenen aan waarom u toch genoodzaakt was het land te verlaten, wat opnieuw aantoont dat u andere redenen had om Nigeria te verlaten dan het feit dat u er in gevaar was en er geen bescherming kon krijgen. U heeft in het verleden immers al aangetoond u met succes binnen Nigeria te kunnen hervestigen daar u op eigen houtje van Sapele, in de staat Delta, naar Lagos verhuisde om zaken te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Bovendien reisde u naar de Republiek van Benin en de Republiek van Togo om zaken te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), waaruit blijkt dat u zelfstandig en onafhankelijk genoeg bent.

Nigeria is een dermate groot land dat er geen enkele reden is waarom u zich niet elders in het land zou kunnen vestigen waar de bedreigingen van de andere vrouwen niet aan de orde zijn. Er wordt u gevraagd of u niet kan terugkeren naar uw familie in de staat Delta, waarop u verklaart een vreselijk leven te hebben gehad bij uw familie in de staat Delta en dat het ondenkbaar is terug te keren met niets in handen. U voegt toe dat u, nadat u zich bekeerde tot de islam, geen vrede kende met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p.20-21). U vervolgens gevraagd of u niet bij uw halfzussen, Victoria en Anna, respectievelijk 50 en 46 jaar, terecht kan, verklaart u niet te kunnen terugkeren omwille van de erbarmelijke omstandigheden waarin u daar in het verleden vertoefde, en niet te weten wat de reden is dat uw halfzussen nog contact met u zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Eerder verklaart u echter nog contact te hebben met uw halfzussen en dat u ze contacteert om te vragen hoe het met ze gaat en dat zij het probleem niet waren (zie gehoorverslag CGVS, p.10), waaruit blijkt dat u een goede verstandhouding met hen heeft. U gevraagd of u elders in Nigeria bescherming heeft proberen te zoeken, antwoordt u dat corruptie overal in Nigeria aanwezig is (zie gehoorverslag CGVS, p.27). U kan echter geen dwingende redenen naar voor brengen waarom u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

Wat betreft uw bekering moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt specifieke voorbeelden te geven, die mogelijks een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden, van de veranderde houding van uw familie. Zo verklaart u dat, wanneer er een samenkomst of een ceremonie was van de familie, u niet langer werd uitgenodigd. U geeft als voorbeeld dat, wanneer er iemand bevalen was, u de familie niet mocht vergezellen bij het familiebezoek (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Bovendien haalt u uw bekering niet aan als reden waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.18 en p.24). Ook weerhoudt uw bekering tot de Islam u er niet van contact te zoeken met uw halfzussen (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele geboorteakte op naam van B.M.D. neer (dd. 22/11/2016, national population commission). U verklaart immers dat uw dochter de Guineese nationaliteit zou bezitten (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p.11). Op basis van de door u neergelegde geboorteakte kan echter niet vastgesteld worden dat uw dochter de Guineese nationaliteit bezit. Aangezien u geen andere documenten neerlegt om de Guineese nationaliteit van uw dochter te staven, moet het CGVS aannemen dat zij de Nigeriaanse nationaliteit heeft. U verklaart dat uw dochter, daar haar vader Guinees staatsburger is, de Guineese nationaliteit heeft. U voegt toe in het gemeentehuis te Lagos de Guineese nationaliteit te hebben vermeld op de geboorteakte (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Er is geen enkel begin van bewijs waaruit geconcludeerd kan worden dat uw dochter de Guineese nationaliteit heeft. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een kind waarvan de vader de Guineese nationaliteit heeft, de Guineese nationaliteit verwerft (zie administratief dossier). Hoe dan ook, moet besloten worden dat u geen documenten kan voorleggen die de Guineese nationaliteit van uw dochter, of de Guineese nationaliteit van uw man, kunnen aantonen. Wat er ook van zij, uit informatie blijkt dat een kind van wie één van de ouders de Nigeriaanse nationaliteit heeft, zelf ook de Nigeriaanse nationaliteit heeft, ongeacht of het nog een tweede nationaliteit heeft. Er kan dus besloten worden dat uw dochter beschouwd wordt als Nigeriaans staatsburger. Wat betreft uw dochter haalt u een vrees voor besnijdenis aan uitgaande van haar Guineese familie in Guinee. U haalt geen vrees aan voor feiten die zich in Nigeria zouden voordoen. In tegendeel, u verklaart uitdrukkelijk dat ze 'dat (FGM) in uw land (Nigeria) niet meer doen' (zie gehoorverslag CGVS, p. 15).

Overigens legt u geen documenten neer die bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

(...)

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna uw moeder geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er haar geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien uw vrees voor problemen in Afrika gebaseerd is op wat uw moeder u erover vertelde, kan de beslissing worden overgenomen die in hoofde van uw moeder werd genomen, voor zover de aangehaalde argumenten nog relevant zijn. Uit de verklaringen van uw moeder tijdens uw gehoor op het CGVS, blijkt dat zij sinds haar eigen gehoor geen contact meer had met haar familie in Nigeria en ook geen nieuws meer heeft met betrekking tot haar problemen aldaar (CGVS d.d. 16/1/2018, p. 6, 7). Haar verklaringen met betrekking tot haar problemen in Nigeria werden door de RvV ongeloofwaardig bevonden (zie arrest d.d. 5/9/2017 in het administratieve dossier), zowel wat betreft het ontleende geld, haar bekering, en de vrees voor besnijdenis.

Tijdens uw gehoor brengen u noch uw moeder elementen aan die ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Uw moeder stelt nu dat besnijdenis een groot punt is bij haar stam en dat je niet kan trouwen als je niet besneden bent (CGVS d.d. 16/1/2018, p. 7), hoewel ze tijdens haar eigen gehoor juist verklaarde dat het nog slechts weinig gepraktiseerd wordt in haar land (CGVS d.d. 21/11/2016, p. 15). Bovendien stelt ze dat zij als moeder kan doen wat ze wil met u (CGVS d.d. 16/1/2018, p. 7), en haalt zij nergens aan dat u tegen haar wens in besneden zou worden. Uw moeder stelt dat ze haar familie niet over een eventuele trouw kan vertellen indien u niet besneden bent en dat niemand naar uw trouw zal komen als u wil trouwen (CGVS d.d. 16/1/2018, p. 7, 8). Vooreerst kunnen deze verklaringen bezwaarlijk als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden beschouwd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Daarnaast heeft de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dit alles veronderstelt op zijn minst een maatschappelijk draagvlak tegen de praktijk van VGV. Het vinden van een trouwpartner wiens familie geen belang hecht aan VGV lijkt dus niet onmogelijk en de redenering dat er niemand naar een eventuele trouw zal willen komen weinig gegrond.

Het gegeven dat u mogelijks ook over de Guineese nationaliteit beschikt en het gegeven dat de familie van uw vader wenst dat u besneden wordt, ook al willen uw ouders dit niet, leidt in uw geval niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. **Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.** Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan. Het volstaat met andere woorden om een asielaanvraag te beoordelen naar één referentieland waarvan de verzoeker de nationaliteit draagt.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u zeker over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Nigeria, zoals ook reeds werd geoordeeld door de RvV in haar arrest d.d. 5/9/2017 met betrekking tot de asielaanvraag van uw moeder: "Verzoekster heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Nog los van de vraag of haar dochtertje daarnaast ook over de Guineese nationaliteit beschikt, blijkt uit de informatie in het administratief dossier en de hierop gestoelde inhoud van de bestreden beslissing dat haar dochtertje eveneens over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt. Dit kan tevens worden afgeleid uit de verklaringen van verzoekster (ibid., p.11)."

Het gegeven dat u nu een kopie van een Guinees paspoort op naam van uw vader voorlegt, verandert niets aan de vaststelling dat uw asielaanvraag beoordeeld moet worden tegenover Nigeria. De kopie van het paspoort ondersteunt weliswaar uw moeders verklaring dat uw vader de Guineese nationaliteit bezit, dit doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat u, ongeacht of u nu al dan niet de Guineese nationaliteit zou hebben, sowieso over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt omdat uw moeder de Nigeriaanse nationaliteit heeft (zie informatie administratief dossier).

Zoals hierboven reeds uitgebreid werd besproken, werd niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Nigeria, noch dat u in geval van een terugkeer naar Nigeria een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ("COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram" dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno,

Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staten Lagos en Delta te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staten Lagos en Delta actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos, noch in de staat Delta waar u geboren en opgegroeid bent, aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De overige documenten die u voorlegt - namelijk een verklaring op eer, een geboorteakte, een brief van uw advocaat, het burgerlijk wetboek van Guinee, attesten met betrekking tot uw besnijdenis en die van uw moeder, een lidkaart van uw moeder van de vereniging 'GAMS' en informatie over de prevalentie van besnijdenis in Guinee en in Nigeria – doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 april 2018 een schending aan van “het artikel 48/3 -4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ; Schending van het redelijkheidsbeginsel ; Schending van het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; Schending van het artikel 22bis van de Grondwet ; Schending van het artikel 3 EVRK ; Schending van het artikel 57/1 § 4 Vreemdelingenwet”.

Verzoekster geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Verwijzend naar artikel 1, lid 12 van de Vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Zij haalt verder aan dat artikel 57/1 § 4 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat het hoger belang van een doorslaggevende overweging is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Volgens de “General Comment nr. 14” van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een “best interest assessment” te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing met geen enkel woord rept over het belang van het kind.

Verzoekster volhardt dat ze zowel over de Nigeriaanse als de Guineese nationaliteit beschikt.

Volgens verzoekster kan het Commissariaat-generaal ook niet ontkennen dat zij de Guineese nationaliteit heeft. Immers, de verzoekster legt een kopie van het paspoort van haar vader voor, waaruit blijkt dat hij de Guineese nationaliteit heeft. Daarnaast vermeldt de Nigeriaanse geboorteakte ook de naam van de vader. Het feit dat verzoekster naast de Nigeriaanse ook de Guineese nationaliteit bezit, wordt ook verder ondersteund door stukken die zij bij het administratief dossier voegt alsook het CGVS. Zij verwijst naar de nationaliteitswetgeving vervat in het Guinees burgerlijk wetboek (Code Civil de la république Guinée): “Article 30: Est Guinéen:

1. *L'enfant légitime né d'un père guinéen ;*
2. *(...)*”

Zij betoogt dat, aangezien haar vader Guinees is, zij ook de Guineese nationaliteit heeft en dat bijgevolg de vrees voor vervolging en het risico op het lijden van ernstige schade beoordeeld dienen te worden ten aanzien van Nigeria en Guinee.

Aangaande het risico op genitale verminking in Guinee stelt verzoekster dat niet ernstig betwist kan worden dat er een gegronde vrees voor vervolging is ten aanzien van Guinee. Verzoekster betoogt dat zij in Guinee in een Islamitisch milieu terecht komt waar het zeer gebruikelijk is om jonge meisjes te besnijden. Verzoekster verwijst naar een rapport van Unicef van juli 2014, waaruit blijkt “dat 97 % van vrouwen tussen de 15 en de 49 jaar in Guinee besneden zijn (zie stuk 2). Bij moslims stijgt dit percentage naar 99 %. Het rapport stelt dan ook dat genitale vrouwenverminking een nagenoeg universeel gegeven is in de Guineese maatschappij. Hiermee staat Guinee dan ook op de tweede plaats in de wereld na Somalië.

Aan deze praktijken zal er volgens de voorspellingen van Unicef niet snel een einde komen. Volgens de cijfers uit het rapport, is het percentage van besneden vrouwen in Guinee over de laatste 70 jaar slecht met 6 % gedaald.

De ouders van de verzoekster zijn van mening dat genitale verminking niet meer van deze tijd is en zijn niet van plan de verzoekster te besnijden. Ze werden echter in Guinee door de familie langs de kant van de vader van de verzoekster onder druk gezet dit toch te doen. De familie van de vader dreigde er zelfs mee om de verzoekster bij hen weg te halen en haar tegen de wil van haar ouders te besnijden. Volgens hen is het een traditie die gedaan moet worden.”

Verzoekster stelt dat zij en haar moeder geen kant meer uit konden en genoodzaakt waren om naar België te vluchten.

Verzoekster betoogt verder dat het behoud van familiale banden een belangrijk element is om te beoordelen bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zij stelt dat haar vader in Guinee verblijft, nu het feit dat het gezin de dure reis naar België niet kon betalen en beslist werd om verzoekster en haar moeder naar België te sturen. In het belang van het kind moet volgens verzoekster dus gemotiveerd worden over het behoud van de familiale banden. Zij stelt dat het voor zich spreekt dat een hereniging van verzoekster met haar vader in haar belang is. Ze is op heden nog maar zeven jaar en is in volle ontwikkeling. Het is voor haar belangrijk dat ze opgroeit in een gezin met twee ouders.

Verzoekster legt uit dat er ten aanzien van Guinee de vrees voor de familie van de vader van verzoekster en het reëel risico op genitale verminking is. Het “*best interest assessment*” is *in casu* dus zeer delicaat. Verzoekster legt uit dat het immers niet mogelijk is om verzoekster te herenigen met haar vader in een land waar ze vreest om gedwongen besneden te worden. Een terugkeer naar Guinee is voor de verzoekster dus niet mogelijk. Van deze delicate afweging is er in de bestreden beslissing geen spoor te vinden.

Waar het CGVS verwijst naar de weigeringsbeslissing van 10 februari 2017 en ook het arrest van de Raad gewezen op datum van 5 september 2017, merkt verzoekster op dat de argumenten uit de beslissing van haar moeder niet meer relevant zijn of minstens onvoldoende gemotiveerd. Verzoekster argumenteert als volgt: “De wet van 21 november 2017 betreffende de wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën andere vreemdelingen (BS 12.03.2018 p 19712) voegde een artikel 57/1 in de vreemdelingenwet in.

In de wet van 21 november 2017, hierboven vermeld, worden er geen overgangsmaatregelen voorgeschreven waardoor deze wet in werking trad op 22/03/2018.

Zoals hogervermeld is het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 Vw).

De weigeringsbeslissing ten aanzien van de moeder van de verzoekster is genomen op 10 februari 2017. Bijgevolg was er toen geen verplichting om te motiveren omtrent het hoger belang van het kind. Op datum van de bestreden beslissing, 28/03/2018, was deze verplichting er wel. Hierdoor kunnen de argumenten niet zomaar overgenomen worden zonder deze te toetsen aan het hoger belang van het kind.”.

Verzoekster benadrukt dat haar moeder duidelijk stelt dat, hoewel er een wet is, haar stam toch de besnijdenis uitvoert. Volgens verzoekster stelt het CGVS de verklaringen van de moeder van de verzoekster te simplistisch voor, ze spreekt niet alleen over het niet vinden van een geschikte trouwpartner maar vooral over de sociale uitsluiting door haar stam indien ze zou weigeren om haar dochter te besnijden.

Verder wordt aangehaald dat uit verschillende artikels blijkt dat hoewel er een wet tegen VGV is, er toch nog geen mentaliteitsshift heeft plaatsgevonden (stukken 3 en 4). Het is volgens verzoekster duidelijk dat de wet tegen VGV in Nigeria dode letter blijft en dat er sprake is van een mentaliteitsprobleem. De moeder van de verzoekster haalt dan ook aan dat het in haar stam zeer frequent voorkomt en dat haar dochter anders verstoten dreigt te worden.

Verzoekster wijst er verder op dat het CGVS bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus kijkt naar de staten Lagos en Delta, maar bij de beoordeling van de vervolgingsvrees er gekeken naar heel Nigeria, wat weinig consistent is. Verzoekster merkt op dat er immers sterke regionale verschillen zijn wat betreft de prevalentiegraad: *“Volgens de COI Focus van 12 oktober 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de prevalentiegraad in de staat Lagos 34,8% bedraagt en in Delta zelfs 40,3%. Dit is dan ook een stuk hoger dan het gemiddelde van 24,8% dat het CGVS aanhaalt.”.* Daarnaast benadrukt verzoekster dat haar moeder op 12-jarige leeftijd in Nigeria een besnijdenis type II onderging. In haar stam, de Orobo is deze praktijk nog steeds verplicht. De tantes van de verzoekster zijn eveneens besneden (stuk 5).

Verzoekster stelt dat de overheid in Nigeria geen effectieve bescherming kan geven, wat bevestigd wordt door een rapport van de *“Immigration and Refugee Board of Canada”* van 13 september 2016 (stuk 6). Door de druk van de gemeenschap en door ineffectieve bescherming van de Nigeriaanse overheid kan verzoeksters moeder verzoekster niet beschermen tegen het risico op genitale vrouwenverminking, aldus verzoekster. Verzoekster haalt aan dat de landeninformatie duidelijk stelt dat er grote druk wordt uitgeoefend op ouders om de VGV uit te voeren. Ze stemmen noodgedwongen toe omdat er met ergere zaken wordt bedreigd.

Verzoekster herneemt het volgende: *“De vader van de verzoekster verblijft in Guinee. Dit is te wijten aan het feit dat het gezin de dure reis naar België niet kon betalen. Er werd dan beslist om de verzoekster en haar moeder die het meeste gevaar lopen naar België te sturen.*

In het belang van het kind moet er dus gemotiveerd worden over het behoud van de familiale banden. Dit is in casu niet gebeurd. Het spreekt voor zich dat een hereniging van de verzoekster met haar vader in haar belang

is. Ze is op heden nog maar zeven jaar en is in volle ontwikkeling. Het is voor haar belangrijk dat ze opgroeit in een gezin met twee ouders.

Ten aanzien van Guinee is er echter de vrees voor de familie van de vader van de verzoekster en het reëel risico op genitale verminking. Het "best interest assessment" is in casu dus zeer delicaat. Het is immers niet mogelijk om de verzoekster te herenigen met haar vader in een land waar ze vreest om gedwongen besneden te worden.

Een terugkeer naar Guinee is voor de verzoekster dus niet mogelijk. Van deze delicate afweging is er in de bestreden beslissing geen spoor te vinden. Het Commissariaat-generaal schendt de motiveringsplicht.”.

Verzoekster haalt andermaal het hoger belang van het kind aan, alsook haar kwetsbaar profiel.

Verzoekster *“vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing, dd. 28/03/2018 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, te hervormen, dienvolgens aan de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek.”.*

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “2. *Guinea, statistical profile on female genital mutilation/cutting, UNICEF, juli 2014* ;
3. *E. Goldberg, "Nigeria bans female genital mutilation, but advocates say there's still more work to do", Huffington Post, dd. 06/08/2015* ;
4. *The Cable, "Two years after ban, FGM still rampant in Nigeria", dd. 03/08/2017* ;
5. *Medisch attest besnijdenis type II van de moeder van de verzoekster* ;
6. *Refworld, "Nigeria: Prevalence of female genital mutilation (FGM), including ethnic groups in which FGM is prevalent, particularly in Lagos State and within the Edo ethnic group; consequences for refusal; availability of state protection; the ability of a family to refuse a ritual practice such as FGM (2014-september 2016), Canada: Immigration and Refugee Board of Canada."*

Bij aanvullende nota van 20 juni 2018 voegt verweerder de COI Focus “*Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram*” van 28 maart 2018.

3.1. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.1.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.2.1. Verzoekster kwam als vijfjarig kind in België toe met haar moeder en had geen eigen vervolging ervaren nu samen met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat “*Mama zei dat er problemen waren in Afrika, daarom moesten we komen*” (gehoorverslag van het CGVS van 16 januari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 5). Aangezien verzoekster niet weet welke problemen er dan waren en maar ze niet wil teruggaan naar Afrika omdat “*mama gezegd heeft dat er daar problemen waren en we er niet kunnen blijven*” (CGVS-verslag, p. 6) kan worden aangenomen dat verzoeksters vrees voor “*problemen in Afrika*” voortkomen uit hetgeen haar moeder T.H.A. haar verteld heeft. Verzoeksters moeders deed reeds een verzoek tot internationale bescherming waarin zij ook de vrees dat verzoekster zou besneden worden, aanhaalde. De commissaris-generaal nam echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 10 februari 2017, wat werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 191 513 van 5 september 2017.

3.2.2. Aangaande verzoeksters moeders problemen en verzoeksters beweerde besnijdenis ingeval van terugkeer naar Nigeria oordeelde de Raad in vernoemd arrest als volgt:

“*Verzoekster stelt dat zij haar land verlaten heeft omdat zij werd geviseerd omdat zij ontleend geld niet kon terugbetalen.*”

De geloofwaardigheid van verzoeksters voormelde problemen wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij over de kern van deze problemen meermaals en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde.

In de vragenlijst situeerde verzoekster de plaats waar het geld gestolen werd namelijk in Nigeria. Zij verklaarde: "Begin december 2013 ging ik naar de markt in Misambo, Lagos om er kleding aan te kopen" (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS situeerde zij deze plaats echter in Togo (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17).

Ook over de wijze waarop zij het geld bekam, legde verzoekster kennelijk tegenstrijdige verklaringen af. Blijkens haar verklaringen in de vragenlijst zou zij het geld hebben geleend van één persoon, met name een woekeraar. Zij gaf in niet mis te verstane bewoordingen aan: "Ik had hiervoor geld geleend van een woekeraar" (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

trettrt

Bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zij het geld zou hebben geleend van een groep vrouwen en gaf zij aan: "Ik nam geld van een groep, een groep geld, een groep van 10 personen, we hadden het geld samen, iedereen had het geld, en we legden samen zodat het genoeg was voor elke persoon voor zijn zaak, om te reizen" (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Even verder legde verzoekster nogmaals uit dat zij behoorde tot een groep waarin de leden samen geld verzamelden en dit geld steeds ter beschikking stelden van één persoon, waarna deze persoon dit binnen de maand terugbetaalde en het geld weer aan een andere persoon werd gegeven. Verzoekster bevestigde nogmaals dat het geld werd samengelegd en ontkende uitdrukkelijk dat zij het geld van één persoon zou hebben geleend of aan één persoon schuldig was (ibid., p. 19).

Het is niet geloofwaardig dat zij, zo zij dit geld al nodig zou hebben geacht en zo het geld gestolen zou zijn, niet de minste poging zou hebben ondernomen om haar problemen met het vrouwencollectief op te lossen, bijvoorbeeld via overleg of door het geleende geld terug te betalen. Haar man beschikte namelijk duidelijk over de nodige financiële middelen om haar te helpen. Zo blijkt dat haar man handelaar was en voldoende financiële middelen had om naar Nigeria te reizen en aldaar wagens in te kopen (ibid., p.13). Verder kon haar man haar, wanneer dit was, onmiddellijk laten overkomen naar Guinea en haar aldaar financieel ten laste nemen. Ook nadien bleek hij bij machte om haar volledige reis naar Europa, die plaatsvond met de hulp van een mensensmokkelaar, te bekostigen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Nergens uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u enige poging heeft ondernomen om uw problemen met de vrouwen via overleg op te lossen, om naar een oplossing te zoeken met hen opdat ze hun geld zouden terugkrijgen, iets wat toch mag verwacht worden van iemand die in de situatie zit die u schetst. Dat u dat heeft nagelaten, tast eens te meer de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen aan. Uw man was immers wel in staat uw reis naar Europa, via een mensensmokkelaar en met het vliegtuig, te betalen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, verklaring DVZ, nrs. 23 ev) waardoor kan aangenomen worden dat er ook een mogelijkheid was om alvast een deel van de 5.000 euro die u verschuldigd was terug te betalen."

Verzoekster voert ter weerlegging van het voorgaande geen dienstige argumenten aan. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij, ook indien zij niet zeker wist dat deze zou slagen, minstens een poging tot toenadering, regeling of financiële compensatie zou hebben gedaan indien zij zich werkelijk in de voorgehouden situatie bevond.

Verzoekster legde bovendien incoherente verklaringen af over het moment waarop haar dochtertje haar zou hebben vervoegd nadat zij ingevolge de beweerde geldproblemen naar Guinea vertrok. In de vragenlijst verklaarde zij dat haar dochtertje haar aldaar vervoegde in juni 2014, hetzij ongeveer een half jaar na de vermeende problemen in december 2013 (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoekster aanvankelijk dat haar dochtertje haar "onmiddellijk" vervoegde in Guinea. Daarna gaf zij dan weer aan dat zij na haar problemen "ongeveer een jaar" afgezonderd van haar dochtertje leefde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17).

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende problemen met het vrouwencollectief wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster heeft nagelaten zich over (de nasleep van) de problemen te informeren. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Overigens verklaart u gedurende lange tijd gestopt te zijn geweest met Philain te contacteren omdat u steeds klachten kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U heeft tevens de laatste twee maanden –op dd. 21/11/2016- geen contact meer gehad met uw vriend Philain. U gevraagd waarom u geen contact meer zoekt met Philain, verklaart u, telkens als u belt, enkel klachten te krijgen en u daar slecht bij te voelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24).

U vervolgens geconfronteerd met de bevinding dat het normaal is dat u op de hoogte zou willen blijven van de ontwikkelingen aangezien het over uzelf gaat, verklaart u voorlopig niet te willen bellen omdat u vrede in uw hart wilt en u zich, telkens als u belt, slecht voelt. U voegt ook toe dat u niemand anders contacteert in verband met de problemen. Deze desinteresse in de verdere ontwikkelingen van uw problemen ondergraaft de ernst van uw vrees. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit recentelijk en meermaals heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.”

Verzoekster tracht haar nalatigheid ten onrechte te vergoelijken.

Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dit geldt nog des te meer nu zij nog in contact stond met haar zussen en zich bijgevolg ook via deze weg had kunnen informeren over haar beweerde problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9). De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden pecuniaire problemen en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

Verzoekster verwijst daarnaast naar haar bekering. Verzoekster brengt echter geen begin van informatie bij waaruit afgeleid zou kunnen worden dat het loutere gegeven bekeerd te zijn zou volstaan om in haar hoofde en in haar land van herkomst het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat zij ingevolge haar bekering geen vervolging dient te vrezen, blijkt daarenboven genoegzaam uit haar verklaringen. Vooreerst wordt dienaangaande in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw bekering moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt specifieke voorbeelden te geven, die mogelijks een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden, van de veranderde houding van uw familie. Zo verklaart u dat, wanneer er een samenkomst of een ceremonie was van de familie, u niet langer werd uitgenodigd. U geeft als voorbeeld dat, wanneer er iemand bevallen was, u de familie niet mocht vergezellen bij het familiebezoek (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Bovendien haalt u uw bekering niet aan als reden waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.18 en p.24). Ook weerhoudt uw bekering tot de Islam u er niet van contact te zoeken met uw halfzussen (zie gehoorverslag CGVS, p.10).”

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster in het kader van de voormelde vraagstelling haar bekering niet enkel onvermeld liet als reden waarom zij niet kan terugkeren naar Nigeria, doch dat zij tevens uitdrukkelijk verklaarde dat er, benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden pecuniaire problemen, geen andere redenen waren waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18). Dat zij aldaar zou worden gevisieerd of vervolgd ingevolge haar bekering is bijgevolg geheel niet aannemelijk.

Verzoekster beweert heden dat zij eveneens zou vrezen voor een (her)besnijdenis. Zij verwijst in dit kader naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig dit artikel vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dient te worden vastgesteld dat er in casu goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw met een besnijdenis dreigt te zullen worden geconfronteerd. Een eerste goede reden vormt daarbij het feit dat verzoekster, zoals zij overigens erkent in het onderhavige verzoekschrift, zelf nooit eerder expliciet gewag maakte van enige vrees om (opnieuw) te zullen worden besneden. Verzoekster brengt bovendien geen informatie bij waaruit afgeleid kan worden dat het in (haar regio van herkomst binnen) Nigeria gangbaar zou zijn of zou voorkomen dat vrouwen die reeds een besnijdenis type II hebben ondergaan opnieuw aan een besnijdenis (al dan niet type III) worden onderworpen. Verder verklaarde verzoekster omtrent de praktijk van vrouwenbesnijdenissen: “In mijn land doen ze dat niet meer. Enkele mensen doen het nog, maar er is een regel (degree) dat ze het niet meer doen” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15). Verzoekster laat bovendien na te duiden wie haar aan een besnijdenis zou willen onderwerpen. Evenmin brengt zij concrete elementen aan die betrekking hebben op haar persoon die zouden kunnen duiden op een herbesnijdenis.

Verzoekster wijst er eveneens op dat de familie van haar man tegen haar huwelijk was en haar dochtertje aan een besnijdenis wil onderwerpen. Dient echter te worden vastgesteld dat de familie van verzoeksters man in Guinea verblijft en dat haar voormelde vrees zich ook aldaar situeren. Verzoekster heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Nog los van de vraag of haar dochtertje daarnaast ook over de Guineese nationaliteit beschikt, blijkt uit de informatie in het administratief dossier en de hierop gestoelde inhoud van de bestreden beslissing dat haar dochtertje eveneens over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt. Dit kan tevens worden afgeleid uit de verklaringen van verzoekster (ibid., p.11).

Gezien de gevreesde vervolging zou uitgaan van verzoeksters Guineese schoonfamilie, deze familie in Guinee verblijft, verzoekster geen vrees aanhaalde voor feiten die zich in Nigeria zouden voordoen, zowel verzoekster als haar man duidelijk tegen besnijdenis gekant zijn en verzoekster niet concreet maakt dat, waar, wanneer, op welke wijze of in welke omstandigheden haar schoonfamilie haar in Nigeria zou kunnen of willen raken, toont verzoekster niet aan dat zij en haar dochter in Nigeria vanwege deze schoonfamilie enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren. De verwijzing naar algemene informatie over de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria kan, te meer gelet op verzoeksters verklaring dat deze praktijk in haar land niet meer wordt toegepast, geenszins volstaan om tot een ander besluit te komen. Deze informatie is van algemene aard, heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster en haar dochtertje en kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Het neergelegde geboortecertificaat(administratief dossier, map 'documenten') en de bijgebrachte medische attesten en documenten van GAMS (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4) bevatten geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen."

Verzoeksters moeder diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat het desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet dit als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.2.3. Tijdens verzoeksters gehoor bij het CGVS stelde haar moeder dat zij met verzoekster niet terug kan naar Nigeria, omdat *"In mijn tribe, de besnijdenis is een groot punt in mijn tribe, hoewel ze het niet vroeg doen, maar ze doen het wel, als je het niet doet, dan kan je met niemand trouwen, het is daar ook een groot probleem."* (gehoorverslag van het CGVS van 16 januari 2018 (hierna: CGVS-verslag), p. 7). De Raad merkt op dat verzoeksters moeder in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming nochtans verklaard had dat het nog slechts weinig gepraktiseerd wordt in haar land (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier: gehoorverslag van het CGVS van 21 november 2016 inzake verzoeksters moeder T.H.A. (hierna: CGVS-verslag T.H.A.), p. 15). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeksters moeder tijdens haar gehoor waarschijnlijk verwees naar de wet van mei 2015 die VGV verbiedt, maar dat haar stam VGV wel nog uitvoert, merkt de Raad op dat verzoeksters moeder in haar gehoor echter nergens vermeldde dat zij vreesde dat haar dochter zou besneden worden door haar stam ingeval van terugkeer naar Nigeria, noch dat het traditie zou zijn in haar stam. Verzoeksters moeder gaf in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming louter aan dat zij haar Guineese schoonfamilie vreesde, maar slaagde er niet in te concretiseren, noch aan te tonen dat zij en haar dochter in Nigeria vanwege deze schoonfamilie enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren. De ongefundeerde bewering van verzoeksters moeder in onderhavige procedure dat haar stam in Nigeria wel degelijk VGV uitvoert, komt dan ook voor als een loutere *post-factum* verklaring.

3.2.4. Verder blijkt uit de informatie omtrent besnijdenis toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Nigeria. vrouwelijke genitale verminking"* van 12 oktober 2015 (COI Focus)) dat de algemene prevalentiegraad in Nigeria volgens de *"Demographic and Health Survey"* in 2013 24,8 procent bedroeg. Volgens dezelfde studie werden 16,9 procent van de meisjes tussen 0 en 14 jaar besneden (COI Focus, p. 6). Uit deze informatie blijkt dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen en dat generatie na generatie minder besneden wordt. Voorts zijn er grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. Verzoeksters moeder verklaarde banden te hebben met zowel Delta State als Lagos State (CGVS-verslag T.H.A., p. 4), waar het prevalentiepercentage in 2013 respectievelijk 40,3 procent en 34,8 procent bedroeg (COI Focus, p. 10). Dit wijst er op dat een meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. Aldus kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Verzoeksters moeder stelde voorts dat *"als ze wil trouwen, ik kan hen niet over de trouw vertellen. Het is mijn dochter, ik kan doen wat ik wil met haar, maar de besnijdenis, als je iets wil doen, je moet je familie uitnodigen, je moet besneden worden, of je wordt uitgesloten"* en *"je kan niet wegblijven van je familie als je daar bent, het is een traditie en iedereen wil het doen. Niemand zal naar de trouw komen, als ze wil trouwen. Als je geen familie hebt, mensen blijven van je weg. Zeker in deze zaken."* (CGVS-verslag, p. 7, p. 8). Verzoeksters moeder stelt aldus uitdrukkelijk dat zij beslist over haar dochter en is wel degelijk in staat verzoekster te behoeden voor een besnijdenis in Nigeria. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeksters moeder in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming had aangegeven dat zowel zijzelf als verzoeksters vader gekant zijn tegen besnijdenis (CGVS-verslag A.T.H., p. 15). Daargelaten dat verzoeksters vrees dat later niemand naar verzoeksters trouw zou komen en dat verzoekster niet zou kunnen trouwen op zijn minst voorbarig en louter hypothetisch is, kan dit bezwaarlijk als een vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, worden beschouwd. Het vinden van een trouwpartner wiens familie geen belang hecht aan VGV is, in het licht van bovenstaande objectieve informatie aangaande besnijdenis in Nigeria, niet onmogelijk en de redenering dat er niemand naar een eventuele trouw zal willen komen niet gegrond.

3.2.5. Waar verzoekster stelt dat de overheid geen bescherming kan bieden en dat er grote druk wordt uitgeoefend op ouders om besnijdenis uit te voeren, hierbij verwijzend naar een rapport van de *"Immigration and Refugee Board of Canada"* van 13 september 2016 en de krantenartikelen toegevoegd aan het verzoekschrift, herneemt de Raad dat uit voorgaande blijkt dat verzoeksters moeder in staat is verzoekster te behoeden voor besnijdenis in Nigeria, nu deze uitdrukkelijk verklaarde dat de beslissing in haar handen ligt. Bovendien slaagt verzoeksters moeder er niet in aannemelijk te maken dat haar stam, Orobo, druk zou uitoefenen om haar dochter te besnijden, nu zij naliet dit te vermelden in het kader van haar eigen asielaanvraag en hier evenmin enige objectieve informatie over neerlegt. Verzoeksters moeder tracht de verklaringen aan te passen en te wijzigen naarmate de asielprocedure loopt. Dit is bezwaarlijk ernstig.

3.2.6. Voorts houdt het gegeven dat verzoeksters moeder op twaalfjarige leeftijd in Nigeria een besnijdenis type 2 onderging en dat verzoeksters tantes eveneens besneden zijn, niet in dat verzoekster daarom een besnijdenis zou ondergaan ingeval van terugkeer naar Nigeria.

3.2.7. Verzoekster maakt haar vrees om te worden besneden ingeval van terugkeer naar Nigeria niet aannemelijk. De bij het CGVS voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen. De verklaring op eer van haar moeder bevestigt slechts dat verzoeksters moeder verzoekster wil beschermen tegen besnijdenis. Het medisch attest met betrekking tot verzoeksters (niet-)besnijdenis toont aan dat verzoekster niet besneden is. Het medisch attest met betrekking tot verzoeksters moeders besnijdenis bevestigt dat verzoeksters moeder een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, wat niet betwist wordt. Verzoeksters moeders lidkaart van GAMS is slechts een bewijs van lidmaatschap, doch kan evenmin verzoeksters voorgehouden vrees voor besnijdenis in Nigeria aannemelijk maken. Verzoeksters geboorteakte toont aan dat zij in Nigeria geboren is. De informatie over de prevalentie van besnijdenis in Guinee en in Nigeria betreft algemene informatie waaruit niet kan blijken dat verzoekster een persoonlijke vrees voor besnijdenis heeft ingeval van terugkeer naar Nigeria.

3.2.8. Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift dat ze zowel over de Nigeriaanse als de Guineese nationaliteit beschikt. De Raad merkt echter op dat het gegeven dat verzoekster mogelijk ook over de Guineese nationaliteit beschikt, in haar geval niet leidt tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert”*.

Dit laatste geldt ook voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van de Richtlijn 2004/83 moet onder *“land van herkomst”* in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan.

Het volstaat met andere woorden om een asielaanvraag te beoordelen naar één referentieland waarvan de asielzoeker de nationaliteit draagt, *in casu* Nigeria.

Het door verzoekster neergelegde rapport *“Guinea, statistical profile on female genital mutilation/cutting, UNICEF, juli 2014”* wordt dan ook niet dienstig neergelegd.

3.2.9. Het gegeven dat verzoekster bij het CGVS een kopie van een Guinees paspoort op naam van haar vader voorlegt, alsook het gegeven dat zij in het verzoekschrift de nationaliteitswetgeving van Guinee aanhaalt, verandert niets aan bovenvermelde vaststelling dat haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld moet worden tegenover Nigeria. De kopie van het paspoort ondersteunt weliswaar verzoeksters moeders verklaring dat haar vader de Guineese nationaliteit bezit, maar doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster, ongeacht of zij al dan niet de Guineese nationaliteit zou hebben, sowieso over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt omdat haar moeder de Nigeriaanse nationaliteit heeft en verzoekster in Nigeria geboren is (*“Constitution of the Federal Republic of Nigeria”*).

3.2.10. Verzoekster betoogt verder in haar verzoekschrift dat het behoud van familiale banden een belangrijk element is om te beoordelen bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, dat haar vader in Guinee verblijft en dat een hereniging van verzoekster met haar vader in haar belang is. De Raad merkt op dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

3.2.11. Waar verzoekster in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) (door verzoekster in het verzoekschrift aangehaald als *“artikel 3 EVRK”*), artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet, dient te worden opgemerkt dat de in deze artikelen vervatte algemene bepalingen, waaronder de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoe dan ook licht het verzoekschrift niet toe waarom verzoekster vervolgd zou worden in Nigeria of daden van kindspecifieke aard moet vrezen zoals voorzien bij artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt toegelicht waarom het in het belang van een kind kan zijn een internationale bescherming te worden toegekend, indien zij niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wel integendeel, nu dit beperkingen oplegt aan de erkende vluchteling waardoor zij niet langer naar haar familie in het land van herkomst kan reizen.

3.2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in noch in Delta State, noch in Lagos State, Nigeria een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de “COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, en de “COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram” van 28 maart 2018, stelt de Raad immers vast dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er geen grondgebied meer controleert. Het conflict met Boko Haram is voorts geografisch beperkt en speelt zich hoofdzakelijk af in het uiterste noordoosten van Nigeria, in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen, en, in mindere mate, in de staten Adamawa en Yobe. De rest van Nigeria werd tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de gebieden waarmee verzoekster banden heeft, Delta State en Lagos State. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in Delta State en Lagos State in Nigeria actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

3.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

3.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK